

Kjøbenhavn, for Kjøbstæderne og for Landet, ville blive udstykkede i 3 forskjellige Love angaaende dette Forhold, og maa søges for Kjøbenhavn i denne Lov, for Landet dels i denne Lov dels i Lov 2den Marts 1861 og for Kjøbstæderne i den førnævnte Lov fra ifjor. Det er nu imidlertid kun en Redaktionsbemærkning. Derimod vil jeg tillade mig at rette det Spørgsmaal til den ærede Minister med Hensyn til Udtrykket Brandstade, forsaavidt der staar, at Skade, som i Udebrands-tilsælde bevirkes ved Brandvæsenets Slutnings- og Redningsforanstaltninger, betragtes ogsaa i Kjøbenhavn som Brandstade. Det er mig ikke fuldstændig klart, hvad Meningen er med at opstille denne Regel. Saaledes som den staar i Brandloven for Kjøbstæderne fra ifjor, har den vistnok en klar og udvetydig Betydning. Jeg antager nemlig, at Meningen med den der er, at den Skade, der sker, f. Ex. ved at rive en Bygning ned for derved at standse en Udebrand fra at trænge ind i andre Bygninger, skal betragtes som en saadan, der erstattes af Brandforsikringen som egentlig Brandstade og denne Regel lader sig jo meget vel ved Lovgivningen opstille for Kjøbstæderne, hvor der er en almindelig tvungen Forsikring, men derimod forekommer det mig, at dens Betydning vil blive lidt mindre klar for Kjøbenhavn og for Landet, hvor der ikke er nogen tvungen Forsikring. Om Noget vil blive erstattet af vedkommende Brandforsikringselskab, vil jo væsentlig bero paa, hvad Selskabets Statuter medføre i saa Henseende. Jeg antager imidlertid, at Betydningen af denne Lov, hvis den bliver vedtagen, vil være den, at vedkommende Selskab, hvis dets Statuter ikke indeholde nogen udtryffeligg Regel om, at det ikke erstatter saadan Skade, vil være pligtig at erstatte den som Brandstade, altsaa med andre Ord, at der her opstilles en deklatorisk Regel, som vil komme til at gjælde, medmindre det paagjældende Selskabs Statuter indeholde Noget, der er til Hinder derfor. Denne Regel vil jo ganske vist kunne i saa Fald faae sin fulde Betydning som deklatorisk lige over for de indenlandske Selskaber, men noget mere tvivlsom vil Sagen dog komme til at stille sig over for de udenlandske Selskaber; i saa Henseende er Sagen mig ikke i Diebticket fuldkommen klar. Men jeg ønskede, som sagt, gjerne at vide, om den høitærede Justitsminister maatte have den samme Opfattelse af Betydningen af denne Regel som den, jeg her har udtalt.

Justitsministeren: Det er ganske sikkert, at det i visse Henseender kunde have været ønskeligt, om man kunde have havt en Regel som den, der gives i det foreliggende Lovforslag, som almindelig gjældende, baade for Kjøbstæderne, Landet og Kjøbenhavn. Naar dette imidlertid ikke nu kan ske, saa forekommer det mig simpelthen at være begrundet deri, at Lovgivningen har udviklet sig

efterhaandten paa disse forskjellige Omraader; men efter at Loven af 21de Marts 1873 har givet en Bestemmelse som den heromhandlede for Kjøbstædernes Vedkommende, og forsaavidt som man er enig i, at en lignende Regel bør gives ogsaa for den øvrige Del af Landet, kan jeg ikke se rettere, end at en saadan Regel maa gives i en særegen ny Lov, der altsaa for saa vidt slutter sig til allerede bestaaende Love. Hvad det Spørgsmaal angaar, som den ærede Taler rettede til mig, da har han allerede selv givet sig Svar derpaa. Det forekommer mig ikke at kunne være tvivlsomt, hvad der skal forstaas ved de Ord, at den Skade, som i Udebrandstilsælde bevirkes ved Brandvæsenets Slutnings- og Redningsforanstaltninger, ogsaa i Kjøbenhavn skal betragtes som Brandstade. En saadan Udtalelse findes ogsaa i Loven af 2den Marts 1861 for Landet, og det er netop Hensynet til, at Bestemmelsen findes i denne Lov, hvorimod man ikke har en saadan Bestemmelse for Kjøbenhavns Vedkommende, der har gjort det nødvendigt at omtale Kjøbenhavn særlig i denne Lov. De ærede Medlemmer ville jo let se, hvad der er Hensigten med denne Bestemmelse. At Noget skal betragtes som en Brandstade kan have Betydning i forskjellige Retninger. For saa vidt som der er Spørgsmaal om Skade paa Gjenstande, der ere asikrerede mod Udsvaade, har det den Betydning, at Skaden bliver erstattet af den Assuranceforening, som har forsikret den paagjældende Eiendom, hvortil de skadelidte Gjenstande høre. Forsaavidt man giver en Regel, som den i Loven af 21de Marts forrige Aar og som nu foreslaet om, at Skade paa saadanne Gjenstande, der ikke kunne forsikres, skal afholdes blandt Brandvæsenets almindelige Udgifter, med andre Ord, falde Kommunerne til Last, saa har det, at det betegnes som Brandstade, netop den Betydning at være — om jeg maa sige — Begrundelsen af den derom givne Regel. Det forholdes sig meget rigtigt, som det ærede Medlem bemærkede, at forsaavidt Brandforsikring er en frivillig Sag, kan dette, at Loven erklærer Noget for at skulle betragtes som Brandstade, ikke med Sikkerhed føre dertil, at de Paagjældende faae Erstatning. Det er naturligvis ikke Meningen, at man gennem denne Lov skulde ville paalægge de private Forsikrere eller Forsikringsforeninger en Forpligtelse til at yde som Erstatning for denne Art af Brandstade mere, end de ere forpligtede til ellers at betale Erstatning for, forsaavidt de udtryffeligg have værget sig imod at betale en saadan Erstatning. Meningen kan kun være den, som det ærede Medlem udtalte, at Loven opstiller en Regel for, hvad der skal anses for at gaa ind under det almindelige Begreb om Brandstade, saaledes, at naar der ikke er gjort nogen særlig Undtagelse i Forsikringen med Hensyn til denne Art af Skade, bliver den paagjældende Forsikrer forpligtet til at yde Erstatning herfor i Ulykkes-